

I bind 2

Akkanas Gåde:

Lucas, Theodor og Ron er vendt tilbage til vores verden hvor de besøger Mehmet i Storbyen. Mehmet har levet en ensom tilværelse siden han og Julia mistede kontakten. Nu aftaler de at Mehmet skal forsøge at finde Julia så de kan samle opgang C. De laver en dataforbindelse gennem porten til den anden verden så de kan kommunikere med hinanden. Derefter rejser Lucas og hans to venner til Panteons verden igen for at finde Cassandra ...

Deres rejse fører dem til Akkanas Tempel hvor de skal løse en gåde for at få næste ledetråd til Cassandras destination. De sender gåden videre til Mehmet der returnerer det kor-

rekte svar. Derefter fortsætter de til Granitsøjlen, Onyks-ordenens tilholdssted hvor Cassandra har været for nylig. På vej dertil rejser de tre venner gennem Kikkis Stad og møder Rubia, en af fader Prias efterkommere der slår følge med dem resten af vejen ...

Da de ankommer til Granitsøjlen, viser det sig at det begravede tårn har været centrum for et slag mellem Onyks-ordenen og De Kridhvide Søstre. Cassandra sneg sig ned i tårnet i forvirringen for at stjæle to nye tronestykker fra Halifos, den ældste af Onyks-ordenen og en af efterkommerne. Lucas følger hendes spor ned i bunden af tårnet, men finder kun Matriarken, De Kridhvide Søstres overhoved. Hun fortæller at Cassandra er stukket af med tronestykkerne og Halifos' bog om fader Pria ...

I mellemtiden har Mehmet fundet frem til Julia i Storbyen. Hun fortæller at hun arbejder på en reportage om hjemløse der forsvinder fra gaderne, og inden længe bortføres hun selv af VECTOR, Storbyens private politistyrke. Hun når dog at sende en ledetråd til Mehmet der sætter ham i stand til at opspore hende ...

Mehmet finder ud af at Julia og de hjemløse er ført ned under Storbyen og skal sejles videre med et skib ind i byens mørke hjerte. Han befrier de tilfangetagne mennesker, men opdager at navnet på skibet indgår i den gåde som han

modtog fra Lucas og Theodor. I sidste øjeblik vælger han og Julia at gemme sig på skibet for at finde ud af hvordan der kan være en forbindelse mellem Panteons verden og deres egen ...

I Panteons verden er Saida blevet forfremmet og tjener nu i en bataljon under kaptajn Atreda, men Mardelus er stadig forsvundet efter missionen i Kurasis tempel. Saida modtager en anonym besked der afslører at Mardelus sidder indespærret i fængslet under Empyria, og hun beslutter sig for at få ham ud med hjælp fra hans gamle ven Errim og Onyxmanden Imasul. Men situationen kompliceres da hun opdager at hun er 'tårevædet', præget af krigsguden Tarrakus tårer siden sin fødsel, og at den morderiske blodengel har bosat sig i hende ...

De befrier Mardelus. Han fortæller at nogen prøvede at skaffe ham af vejen fordi han undersøgte historien bag Kurasis Horn fra templet. Der foregår noget hemmelighedsfuldt dybt under Empyria, og han overhørte vagterne tale om et forestående magtskifte. Saida og hendes følge mistænker rådsmedlem Corvus for at planlægge et kup mod resten af Consilium, Empyrias højråd. De beslutter at undersøge hvad der gemmer sig i undergrunden under fæstningen, men før de kan rejse derved, tvinges Saida til at deltage i slaget om Granitsøjlen ...

Under slaget overtager blodenglen Saidas krop, og hun griber af blodrus. Da hun vågner, er slaget forbi, og hun vender tilbage til Empyria for at slutte sig til sine venner. De begynder den endelige rejse ned i undergrunden for at finde sandheden om sammensværgelsen mod Consilium. Men Atreda og Saidas tidligere bataljon er i hælene på dem og vil forsøge at standse dem for enhver pris ...

Mehmet og Julia ankommer til balsalen, en underjordisk bygning hvor fornemt klædte mennesker mødes i al hemmelighed. Her overværer de en uhyrlig forestilling: En gruppe mænd med stivnede smil kaldet Hofmestrene fortærer en gruppe hjemløse mennesker på en scene til publikums store fornøjelse. Inden vanviddet kulminerer og Julia besvimer, når de at høre navnet på den ondskab der befinder sig sammen med dem i balsalen: Vecra.

Lucas og hans venner tager tomhændede tilbage til Kikkis Stad, og Lucas er klar til at opgive sin søgen. De opdager en flok Kridhvide Søstre der har kurs mod byen og forfølger en rytter. Lucas og hans venner skjuler sig på en forladt kro, men rytteren finder dem og leder heksene med sig. Det viser sig at være Cassandra, og idet heksene omringer kroen, forbereder de fem unge mennesker sig på at kæmpe for livet ...

Del 1 af 2

Fra 'Tarvalis' ord til guderne'

Ærede Panteon,

Jeg, Tarvalis, Empyrias fører, står foran jer i ærbødighed på denne ganske særlige dag. I jeres uendelige visdom har I samlet os her, nogle som vidner, andre som kandidater til at ændre verden. Det er fremtiden der har bragt os sammen. Et ønske om forandring.

Men for at forstå fremtiden, må vi også huske hvor vi kommer fra. Det er det jeg vil tale om i dag. Hvordan vores handlinger støber vores sjæle og røber hvem vi i virkeligheden er. Hvorfor vi gør som vi gør.

Se for eksempel disse tolv engle der står bag mig. Consilium, Empyrias højråd. De har tjent mig i årevis. Også når jeg bad

dem gøre unævnelige ting. Lacchum, Dravelia, Corvus ... dem alle. Jeg har altid vidst at jeg kunne stole på deres loyalitet og ærlighed, og det vil aldrig ændre sig.

Men ...

Men der er også andre slags skabninger til stede i denne sal i dag. Forræderiske sjæle, syge indvendig. Og dem vil vi ligeledes tale om. Prøve at forstå dem. Hvorfor de gør som de gør. De falske hjerter.

Ærede Panteon, tillad mig at fortælle for en stund inden vi sammen forandrer verden. Dette er en vigtig historie som vi aldrig må glemme.

Dette er historien om den dag krigen mod Vecra Sjælefanger endte.

Vejen til Panteon

Juvelen

Brylluppet

~~Plankerne~~

~~Vandrefatken~~

~~Skønehugten~~

~~Gayks ordenen~~

~~Halifos~~

Zonen

Panteons Prøve

20 DAGE TILBAGE TIL PANTEONS PRØVE

1

HER KOMMER DE

Engang havde de siddet på det vakkelvorne bord i køkkenet i Lucas' lejlighed og blandet blod. Det havde været Cassandras idé. De havde brugt en sløv køkkenkniv, og det hele var blevet noget rod. Men operationen var lykkedes i sidste ende, og de knugede deres blodindsmurte hænder sammen i et fast håndtryk.

„Jeg forstår stadig ikke pointen,“ havde Lucas sagt idet han gav slip. „Er det fordi du skal bruge mit blod til et eller andet? Noget ulækkert?“

„Næ,“ sagde hun og studerede snittet i sin håndflade. „Jeg ville bare se om du kunne holde til synet af det. Faktisk troede jeg du ville besvime. Men det er da superromantisk. Nu går vi begge to rundt med noget af hinanden i os.“

„Du må gerne få lidt mere,“ sagde han og rakte sin blodige hånd op for at røre hendes skinnende hår. „Jeg tror rød ville være en pæn farve til dig.“

„Ad, Lucas, for helvede,“ sagde hun og trak sig væk. „Stop det der.“

Hun gav ham et skub, og så skubbede han hende, og så skubbede hun igen, og så væltede bordet sammen under dem. Så lå de i en tåbelig klump på gulvet og grinede højt mens de holdt hænderne op i luften og forsøgte at undgå at røre ved noget. Men det var allerede for sent; både gulvet og deres tøj var smurt ind i blod.

Han kunne ikke tage øjnene fra den røde plamage der var begyndt at brede sig i hendes hvide klædedragt. Cassandra stod midt i rummet og tog sig til siden i smerte. Blodpletten omringede hendes hånd som om den forsøgte at kæmpe sig fri. Den fyldte hele hans opmærksomhed, fyldte sekunderne og fik tiden til at stå næsten stille. Et velsignet øjeblik glemte han hvor han var og hvad der nu skulle ske.

Så begyndte det omkring dem. Trampende fødder i korridoren. Buldren mod loftet. Negle hen over brædderne. Lucas følte vægten af de sultne hekse som noget fysisk der pressede ind mod rummet, klemte dem alle sammen inde. De Kridhvide Søstre begyndte at splitte væggene ad som skallen på en frugt for at nå ind til kødet i midten. Det første gule øje kiggede gennem døren.

Cassandra lo, men hun kunne ikke længere skjule at hun

var bange. Så holdt hun revolveren ud i strakt arm. Tog sigte mod døren. „Alle klar,“ sagde hun og trak vejret dybt ind. „Gør jeres bedste. Her kommer de.“

Lyden af hendes skud flånsede luften i det lille kroværelse. Der lød en splintren af træ fra døren og et skrig fra korridoren på den anden side. Cassandra holdt tre fingre op for at signalere hvor mange skud hun havde tilbage. Ron og Rubia kæmpede for at barrikadere indgangen med sengen der lå på siden med madrassen ind mod døren. Men for sent. Døren sprang op så sengen væltede baglæns, og de tumlede begge ind midt på gulvet. Cassandra trådte hurtigt et skridt til side for ikke at blive fældet af Rons trillende legeme.

De Kridhvide Søstre myldrede gennem åbningen og ind på værelset som en bølge af vanvid. Lucas så fægtende lemmer og hængende tunger. De hvide kvinder strøg fremad med åbenmundede grimasser, trak striber af savl og snot efter sig gennem luften. Deres øjne var opspilede, deres latter øredøvende. De opdagede deres bytte midt i rummet, og sulten var overalt i deres ansigter. Lucas knugede våbnet i sine hænder, den tunge stang fra stumtjeneren.

Over for døren var en af Søstrene i færd med at vride sig gennem vinduesrammen med et anstrengt grin. Flere hekse med gule øjne hang udenfor og ventede utålmodigt på at følge efter. Theodor havde stået ved væggen lige ved siden af vinduet, men nu trak han sig hen mod hjørnet, den eneste fredelige oase der stadig var tilbage i det frådende kaos.

Rubia kom på benene i en hurtig bevægelse med en kniv i hver hånd. Mens Ron rejste sig med en prusten og stillede sig ved siden af hende, krummede hun sig sammen. De stod ansigt til ansigt med Søstrene der væltede gennem døren. Hver gang en af dem forsøgte at rykke frem mod værelsets midte, tog Rubia et modsvarende skridt fremad med knivene hævet for at skræmme dem væk.

Én af Søstrene mistede tålmodigheden og sprang mod Rubia fra siden. Ron greb den hvidklædte kvinde om halsen og kastede hende til gulvet med et brøl. Endnu en Søster greb chancen, men Rubias knive fandt hende med lynhurtige bevægelser. Lange stænk af tykt, farveløst blod sprang op på væggenes tapet.

Bag Ron og Rubia maste heksen i vinduet sig helt indenfor og fik fodfæste på gulvet. „Cassandra!“ råbte Theodor fra hjørnet, og Cassandra snurrede så hendes hvide klæder hvirvlede. Endnu et brag. Søsteren faldt om på gulvet under vindueskarmen med et forvirret udbrud. *To skud*, signalerede Cassandra.

Flere dukkede op i vinduet. Noget i Lucas vågnede. Han rettede stumtjenerens ene ende fremad og løb gennem værelset med et brøl. Han så ikke hvad der skete, mærkede kun stødet af stangen mod sit bryst. Hørte et hæst skrig fra vinduet. Lyden forsvandt ned på gaden foran krobygningen. Så var vinduesrammen tom, men ikke længe før et nyt grinende ansigt kom til syne. Og endnu et.

Og så en lyd fra oven. Et par af loftsbrædderne gav efter,

først med en knirken, så med et tordenskrald idet de knækkede midt over. To hekse faldt ned og landede midt på gulvet med et drøn. Deres stive hår stod lodret op i luften, og de kaglede af latter mens skyer af træsmuld føg omkring dem.

Lucas trådte modvilligt et skridt tilbage mod Theodor i hjørnet. Han vidste at det var der det hele ville ende, længst væk fra udgangen og med ryggen mod muren. Når først han og hans venner stod samlet i en tæt klump lige der, ville kampen være forbi. Men en af Søstrene krøb hen over gulvet mod ham på alle fire med et sultent blik, og der var ikke andet at gøre end at hæve stumtjeneren til forsvar og trække sig tilbage til den sidste sikre plads i rummet. Hjørnet. Han mærkede Theodors beroligende hånd på sin skulder.

Lyden af en fjern hornfanfare druknede næsten under de hvinende og hvislende stemmer. Den kom fra gaderne et sted. Lucas havde også hørt den tidligere, lige inden det hele brød løs, men den virkede stadig ubetydelig. En sidste afskedssalut fra et sted langt borte.

Så var fanfaren væk. Søstrenes råbende stemmer fandt hinanden og blev langsomt til et hæst kor der sang de tre samme ord igen og igen. „*Skind og ben! Skind og ben!*“

Cassandra trådte baglæns ind i Lucas, og han hjalp hende med at finde balancen. Hun kastede et hurtigt blik over skulderen, virkede overrasket over allerede at være trængt så langt tilbage i rummet. Revolveren i hendes hånd fejede fra

side til side idet hun forsøgte at finde ud af hvilken af de hvide hekse det gav mest mening at bruge de sidste skud på. Så skød hun, og Lucas' ører ringede.

„Min taske,“ sagde hun hurtigt uden at se på ham. „Lucas, min taske!“

Først forstod han ikke noget. Så landede hans blik på den skuldertaske Cassandra havde medbragt. Den stod op ad væggen. Han faldt på knæ og begyndte at gennemrode indholdet uden at vide hvad han ledte efter.

„Ammunition,“ sagde hun over skulderen og tog sigte mod noget Lucas ikke kunne se.

Hans hånd lukkede sig om en masse glatte smådele af metal. Ekstra patroner. Han hev en håndfuld op, tabte flere af dem på gulvet. De hoppede hen over brædderne med en klirrende lyd.

„Vær forsigtig!“ råbte Cassandra og så ned på ham. „De skal række til flere måneder!“

En kort latter undslap ham. Han rakte hende patronerne med en hurtig bevægelse. Hun gjorde et ryk med håndleddet, så revolveren knækkede over på midten og gik op. Cassandra trådte helt tilbage til væggen og begyndte at placere kuglerne i tromlen én efter én. Imens skærmede Lucas hende med stumtjeneren hævet til slag.

Midt i rummet tog Ron om Rubias skulder og hev hende med sig tilbage. Han var forpustet med panikken malet overalt i ansigtet, og hans blik fløj rundt i rummet. De sluttede sig til Theodor, Lucas og Cassandra i hjørnet. Rubia

blev ved med at snitte i luften med sine knive for at holde fjenderne på afstand.

Men det hjalp ikke. Heksene sluttede langsomt tæt om deres bytte. De bevægede sig fremad i rablende ekstase med hovederne virrende fra side til side og tungerne hængende ud af munden. De rystede deres slatne håndled som i en afsindig dans, lagde indimellem nakken tilbage og udstødte en gurglende lyd op i luften.

Cassandra havde åbenbart nået at lade sit våben, for fire nye skud lød bag Lucas' ryg i hurtig sekvens og fik hans ører til at hyle. Tre hekse faldt om midt i flokken der hele tiden blev tættere, og det fjerde skud slog ind i den modsatte væg i en byge af splinter og træsmuld.

Så stilhed. Cassandras revolver faldt til ro, og heksene gjorde det samme. De mange ansigter var en grå mur af rynket hud og ophidsede øjne. Deres blikke skiftede mellem deres medsøstre og de fem unge mennesker i det indelukkede hjørne som om ingen af dem var sikre på hvem der skulle have æren af det første drab. Lucas så blottede tænder, fødder der langsomt rykkede frem over gulvbrædderne.

„I kommer bare!“ brølede Ron. Hans pande glinsede af sved. „I kommer kraftedeme bare!“

I den korte stilhed der opstod efter hans udbrud hørte de alle fanfaren igen. Denne gang lød den tættere på. Tre dybe toner med falsk klang.

Flere af de bagerste hekse kiggede op med et ryk, og deres

pupiller strøg fra side til side som forvirrede insekter.

„Han kommer,“ hvæsedde én. „Søstre, han er på vej!“

Flere svarede med skingre skrig. Lucas så noget i de mange hæslige ansigter som ikke havde været der før. Dirrende kæber. Tunger der nervøst slikkede sprukne læber. Rædsel.

På få sekunder tyndede det ud i hekseflokken. Nogle skød gennem vinduet som blege farvestrøg og forsvandt. Andre løb humpende ud gennem døren. Men de forreste Søstre blev stående i en kvart cirkel omkring Lucas og hans følge. Seks eller syv i alt. Deres stemmer var ikke længere et kor, blot hviskende stemmer ude af takt. „*Skind og ben. Skind og ben. Skind og ...*“

Cassandra hævede sit våben, skød, sigtede, skød. To hvide skikkelser snurrede rundt på hælene og landede tungt på gulvet med flagrende klæder.

„Jeg har nok til jer alle sammen,“ sagde hun. Der var kun få meters mellemrum mellem de to grupper nu. Men de tilbageværende hekse tøvede, skævede til revolveren og Rubias knive, ventede på at nogen skulle lede an.

Bag sin ryg signalerede Cassandra til de andre ved at forme en cirkel med to fingre. *Ingen skud tilbage.*

Tøven. Tavshed. Som et korthus der kunne vælte når som helst.

Så udbrød Ron et højt brøl og tog et skridt frem med udbredte arme. Det var åbenbart præcis hvad der skulle til for at skræmme den sidste kampgejst ud af flokken. De

Kridhvide Søstre hylede og hvinede og styrtede ud gennem døren og vinduet.

En ny stilhed sænkede sig, denne gang kun afbrudt af forpustede åndedræt. Lucas stod foroverbøjet med hænderne på lårene. Hans ben truede med at ekse under ham. Rubia tørrede sine blodige knive af i skindvamsen. Ron havde sat sig på gulvet og stirrede ud i luften, mens Theodor stod med ryggen mod væggen og gjorde store øjne. Cassandra var begyndt at fylde patroner i tromlen på sin revolver igen.

„Vi klarede det sgu,“ sagde Ron åndeløst. Hans øjne strålede, og han brød ud i et åbenmundet smil. „Vi fucking klarede det! Hey, alle sammen, vi ...“

„Gem det til senere,“ sagde Cassandra lavmælt. „Faren er ikke overstået. Den har bare ændret sig. Du hørte det horn.“

„So what?“ Ron kiggede uforstående op på hende. „En eller anden gnom red åbenbart igennem Kikkis Stad og besluttede sig for at blæse i sin trompet på det forkerte tidspunkt. Nu bliver han ædt i stedet for. Det er sgu da okay. Altså for os.“

„Nej. Det horn tilhørte ikke bare *en eller anden*.“ Den næste vejtrækning fik hendes krop til at skælve, og det gik op for Lucas at Cassandra var bange. Måske endnu mere end da de sultne hekse væltede ind i rummet. Hun knælede og samlede sin skuldertaske op.

„Men hvordan fanden ved du det?“ spurgte Ron.

„Fordi det gør jeg, Ron,“ sagde hun. „Vi skal væk herfra. Lige nu.“

Rubia trak Ron på benene mens hun skulede til Cassandra. Theodor begyndte langsomt at bevæge sig, som en statue der vågnede af sin slummer. „Utroligt,“ mumlede han. „Vi overlever de mest usandsynlige situationer gang på gang.“

„Beklager, Theo,“ sagde Cassandra og vendte sig mod ham. Hun var et absurd syn i den blodplettede kjole med håret i uorden og et skydevåben knuget ind til sig. „Det er ikke forbi. Slet ikke.“

„Vent.“ Lucas tog hendes arm i et fast greb idet hun gik forbi ham hen mod døren. Han kunne høre hvad der lød som revolverskud i byens gader. „Hvad er planen? Fortæl os hvad du har tænkt dig.“ Det hele gik pludselig så hurtigt. Slet ikke som han havde forestillet sig at det ville blive endelig at finde hende efter så lang tids søgen.

Cassandra ofrede et par sekunder på at standse op og se ham i øjnene. „Det er godt at se dig igen, Lucas,“ sagde hun. „Og ja, også selv om du rejser med en af mine søskende nu og åbenbart har smidt mit tronestykke væk. Men det må vi snakke om senere. Han er på vej. Jeg kan ikke mærke ham lige nu, men han kan ankomme når som helst.“

„Hvem?“ spurgte Lucas.

„General Vestrian,“ sagde hun som om det forklarede alt. „Det er *hans* mænd der er kommet til Kikkis Stad.“

Med de ord snurrede hun rundt og forsvandt ud af kro-værelset.

Lyden af skud i gaderne fortsatte, men uden for krobygningen var alting øde. Så snart de trådte gennem hoveddøren, fik Lucas øje på noget rødt og glinsende der lå i en stor klump på jorden. Han skyndte sig at kigge væk.

„Min hest.“ Cassandra skar en grimasse. „Selvfølgelig. De hvide kællinger kunne ikke bare lade den være. For fanden.“

Lucas holdt sig for næsen da stanken fra det maltrakterede dyrelig ramte ham. Cassandra vinkede dem alle med, og så småløb de efter hende.

De sneg sig på række langs husenes bagsider, men Kikkis Stad var ikke ligesom Juvelen med utallige gyder og små gemmesteder. De fleste gader var brede og tilsandede mellemrum skabt til et mylder af fodgængere og hestekærter. Hver gang de kom til et vejkryds, måtte de kigge om hjørnet før de fortsatte. Flere gange fik de øje på Vestrians mænd og var nødt til at vende om. Cassandra førte an og holdt udkig, så Lucas fik ikke selv noget glimt af Vestrians mænd, men han hørte deres skydevåben synge med høje brag og lyden af skrigende hekse fra oven.

„Ind,“ hviskede Cassandra på et tidspunkt, og de søgte skjul i et forladt butikslokale med en svingdør ud til gaden. Det så ud som om nogen engang havde solgt sadler og hestedækkener herinde. Men nu var alle væk, og byen

var en slagmark. Mens Lucas krøb ned bag vindueskar-
men ud til gaden, tog han sig i at spekulere på om Kikkis
Stad nogensinde ville få beboere igen eller om tiden og det
blæsende sand ville begrave stedet over de næste hundrede
år.

Den klaprende rytme af hestehove nærmede sig på ga-
den udenfor. Lucas vovede at stikke hovedet op og kigge
gennem butiksrudens kulørte glas. De andre fulgte hans
eksempel.

To mænd mødtes midt på gaden foran bygningen. Den
ene var til fods og klædt i hvad der lignede en åben, brun
skjorte, men det var rytteren overfor der fangede og fast-
holdt Lucas' blik. Han var større end noget andet men-
neske Lucas nogensinde havde set, høj og skaldet og som
skåret i sten. Han sad stiv og fremadlænet på hesten og
ragede op som et hældende tårn. Blodårerne løb tyde-
ligt hen over hans pande og skinnende isse, og hans øjne
skulede fra dybe huler. Huden var trukket stramt over de
dybe kindben og de senede muskler i hans nøgne arme.
Han var ubevæbnet og kun klædt i en ærmeløs vest og
korte læderbukser, som om hans veltrænede krop var det
eneste han følte sig tilpas i og det eneste våben han havde
brug for. Hænderne der knugede om hestens tøjler så ud
til at være så store at de lige så let kunne lukke sig om
dyrets hals.

„Rapportér!“ råbte den skaldede kæmpe. Hans stemme
var absurd dyb, en rumlen mellem bygningernes facader.

„Hvad fandt I?“

Den unge mand i den brune skjorte undgik kæmpens blik. „De fleste af Søstrene er sendt på flugt, kommandør. Ingen spor af efterkommere.“

Lucas lænede sig hen mod Cassandra, forsigtigt så hans bevægelser ikke tiltrak opmærksomhed. „Er det Vestrian?“ spurgte han uden at tage øjnene fra den store rytter. Han så at huden på kæmpens underarme var forbrændt og knudret.

„Nej.“ Cassandras stemme var fremmed. Spændt, som om hun brugte al sin koncentration på at holde noget tilbage. „Det er Vestrians bæst. Tro det eller ej, men det kalder de ham. Som om det var hans rigtige navn. *Bæst.*“

„Hvordan ved du det?“ spurgte Lucas, men hun hørte ham ikke.

„Generalen er på vej,“ sagde kæmpen ude på gaden. „Han vil snuse til luften. Mærke om hans søskende gemmer sig i nærheden.“

Ved siden af Lucas rørte Cassandra uroligt på sig. Og ved siden af hende sad Rubia og så sammenbidt ud.

Bæst svang sit ene ben i en bue og steg ned fra hesten i en glidende bevægelse. Han trak dyret hen til et halvfyldt vandingstrug i udkanten af gaden. „Gennemløb husene. Måske efterlod kujonerne noget vi kan bruge.“ Han strakte armen ud og pegede ned ad gaden med to fingre. „Find alt.“

Den unge mand krydsede gaden med hurtige skridt og forsvandt gennem den nærmeste døråbning. Imens blev

Bæst stående og kiggede fra side til side som om han forsøgte at få overblik over Kikkis Stad.

Så vendte han sig pludselig mod butikken hvor Lucas og hans venner sad i skjul, og han nærmede sig med langsomme, næsten dovne skridt.

Lucas sænkede hurtigt hovedet ned under vindueskarmen og fornemmede ud af øjenkrogen at de andre gjorde det samme. Cassandra stirrede frem for sig mens hun knugede om revolveren. „Skub verden væk,“ hviskede hun, og det lød som om hun reciterede en remse. „Glem de falske bånd. Du kan godt.“

Lyden af de tunge skridt på sandjorden blev til noget hårdt idet Bæst trådte op på gangplankerne uden for butikken. Hans skygge faldt ind gennem ruden og dækkede Cassandra og Lucas der begge krummede sig en smule mere sammen, rykkede en smule tættere på hinanden.

Så forsvandt skridtene i en anden retning. De kunne høre den langsomme rytme længe efter skyggen var forsvundet fra vinduet. Til sidst var lyden væk.

„Vi skal bruge den hest,“ hviskede Cassandra højt så alle kunne høre det. „Ellers kommer vi aldrig væk herfra. Der er for langt til Akappa til fods.“

Lucas fulgte hendes blik ud på gaden. Den skaldede rytters hest stod tøjret måske tyve meter fra deres gemmested. Men de var nødt til at krydse den åbne gade for at nå derhen. Og hvad kunne de bruge én hest til?

„For farligt,“ hviskede Rubia med sin kraftige dialekt.

„Bliver måske set og fanget.“

„Det *ved* jeg godt,“ svarede Cassandra. „Men det er den bedste chance vi får.“

„Hvad har du tænkt dig?“ spurgte Lucas. „Der er kun én hest. Vi er fem.“

„Jeg har en plan,“ svarede hun bare og kastede et hurtigt blik op over vindueskanten. Hun lagde fraværende en hånd på Lucas' skulder. „Jeg skal bruge din hjælp derude.“

„Men du hørte hvad Rubia sagde,“ protesterede Ron med en stemme der var højere end en hvisken. „I kan sgu da ikke bare vade derud. Ham den groteske kan være lige rundt om hjørnet.“

„Men general Vestrian er på vej,“ sagde Theodor. „Og når han ankommer, er det slut. Vestrian er en af efterkommerne. Han kan mærke at Cassandra og Rubia og deres tronestykker er her. Er det ikke rigtigt?“ Rubia nikkede ved siden af ham.

Ron ledte efter noget at sige, men han endte bare med at kigge væk.

Cassandra greb Rubia om armen. „Jeg ønsker dig ikke noget ondt, søster. Vi er i samme situation. Men hvis du vil blive hængende her i Kikkis Stad, er det dit eget valg. Du skal bare vide at jeg har mødt generalen før, og du har ikke lyst til at være her når han ankommer.“ Hun rejste sig op og styrede hen mod døren.

„Vent,“ kaldte Lucas. Han kom på benene og skyndte sig efter hende.

Udenfor var gaden tom for mennesker. Cassandra og Lucas løb let foroverbøjet hen til hesten der stod og drak af truget. Cassandra begyndte at hive i knuden på dens tøjring. Et løstsiddende stykke af ærmet på hendes hvide kjole blev ved med at komme i vejen, og hun rev det af med en irriteret lyd.

„Hvad skal jeg gøre?“ hviskede Lucas.

„Hold vagt,“ sagde Cassandra anstrengt og kæmpede med en stram knude. „Hvis nogen nærmer sig, siger du til. Imens kan du fortælle mig hvem hun er. Hende ... Rubia. Eller hvad hun i virkeligheden hedder.“

„Kan det ikke være lige meget nu?“ vrissede Lucas. Det føltes som om hundrede øjne holdt øje med ham fra alle sidegaderne og vinduesåbningerne. „Hun er bare en vi mødte på vej til Granitsøjlen.“

Cassandras blik skiftede fra rebet til ham et sekund. „Hvis hun prøver på noget, Lucas, så skaffer jeg os af med hende. Jeg er nødt til at tænke på min egen sikkerhed.“

„Altså skyde hende?“ Lucas kunne ikke holde ordene tilbage. „Ligesom du skød Halifos? Din egen bror.“

Cassandra sænkede hurtigt blikket til knuden igen. „Det var jeg nødt til. Lucas, du forstår ikke hvad jeg er rodet ind i.“

„Måske bedre end du tror,“ mumlede han. „Men jeg skal nok snakke med Rubia. Det behøver ikke ende med at I går amok på hinanden. Ron er ret besat af hende.“

„Det er dumt at forelske sig i en efterkommer.“ Hun nær-

studerede knuden med noget der enten var en anstrengt grimasse eller et smil. „Det kunne *du* da have fortalt ham.“

Lucas prøvede at skjule et tvært smil. „Dit ego er i det mindste ikke kommet til skade. Hvor slemt er dit sår egentlig?“

Hun tog sig fraværende til siden, og så fortsatte hun sin kamp med rebet. „Ikke slemt, tror jeg. Det er vist ret overfladisk. Hey, husker du at holde vagt?“

Lucas kiggede sig omkring. De var stadig alene. En kølig vind ramte hans ansigt. Den kom fra det flade land han kunne se for enden af gaden, og han ønskede sig med det samme derud, langt væk fra Kikkis Stad. „Hvad vil du med én hest?“ spurgte han.

„Jeg rider væk alene,“ sagde hun. „Tilbage til Akappa. Imens stikker I af til fods.“

Han så målløs på hende. „Du rider *væk*?“

„For at finde en vogn, selvfølgelig. Jeg hyrer en kusk i byen og kommer tilbage for at hente jer alle sammen.“

Hans tanker eksploderede. Det tog ham flere sekunder at formulere et sammenhængende svar. „Du stak af fra os. Jeg kan ikke stole på at du kommer tilbage.“

„Det er den eneste udvej, Lucas. Og jeg *kommer* tilbage, for fanden. Jeg lover det. Vi aftaler et sted at mødes, et sted ude i ødelandet som I kan finde.“

„Nej,“ gentog han bare. Det var det eneste han kunne finde på at sige.

„Jamen, så ...“ Hun tøvede og spildte et dyrebart øjeblik

på at se på ham. „Så kom med mig. Jeg kan ride med os begge to. Og jeg kan bruge din hjælp.“

„Og hvad med de andre?“ Han var ikke sikker på at han havde lyst til at høre svaret. „Kommer vi tilbage efter dem?“

„Selvfølgelig.“ Rebet gik op mellem hendes hænder. Hun gik rundt om hesten og stillede sig ved stighbøjlen. „Vi finder dem på en eller anden måde. Sorry, Lucas, jeg ved godt det er en lidt tåget plan, men jeg er vant til at finde på løsningerne hen ad vejen. Du er nødt til at vælge.“

Lucas så frem og tilbage mellem hende og de tre slørede omrids bag ruden. Han kunne ikke bare lade hende stikke af igen. Men han kunne heller ikke efterlade de andre her, omringet af Vestrians mænd.

„Du *kommer* tilbage efter os,“ sagde han. Det var ikke et spørgsmål. „Ellers er det ikke Vestrian du behøver være bange for.“

Hun trådte op i stighbøjlen, svang benet over sadlen og justerede på sin skuldertaske. „Det skal jeg prøve at huske.“ Hun pegede mellem to bygninger. „Der. Den flade klippe i det fjerne. Det er Ghalspir. Hvis I kan komme ud af byen uden at blive opdaget, så vent på mig for foden af klippen. Jeg finder en vogn og henter jer. Hvem ved, måske kan jeg endda lokke nogle af Vestrians mænd væk så I nemmere kan stikke af.“

„Og hvad så bagefter?“ spurgte Lucas. Han huskede de næste ord der havde stået på hendes liste. *Zonen. Panteons Prøve.*

„Så kan vi fortsætte rejsen sammen med de andre.“ Hun så sig omkring. „Eller bare du og jeg.“

Tanken sendte en kildende fornemmelse igennem ham, men han prøvede at ignorere den. Var det overhovedet hvad han ville, nu hvor han endelig havde fundet hende? Slutte sig til Cassandras krig? „Jeg troede du foretrak at rejse alene,“ sagde han spidst.

„Nogle gange er jeg nødt til det,“ sagde hun og så ned på ham. „Det er farligt for andre at være i nærheden af mig. Men ... jeg har faktisk savnet dig, Lucas, tro det eller ej. Og jeg kan altid bruge nogen til at bære min bagage. Tænk over det. Vi kunne sidde om et lejrball hver aften og snakke om gamle dage. I hvert fald indtil min bedstemor vælger at dukke op igen. Derefter hænger vi nok på hende.“

Lucas var fokuseret på synet af hende og tanken om at han var ved at lade hende forsvinde igen, så der gik et øjeblik før hendes ord sank ind. Cassandras bedstemor. Han befandt sig med ét tilbage i Halifos' kammer på bunden af Granitsøjlen hvor den sortklædte gamle kone udåndede på gulvet foran ham.

„Cassandra,“ sagde han tøvende. „Jeg ...“

Der lød et råb i nærheden. Cassandra vendte sig i sadlen, og Lucas snurrede rundt.

Den skaldede kæmpe stod ved et gadehjørne længere fremme. Hans hånd rakte ud i luften og pegede på dem. Så begyndte han at gå frem med afmålte skridt.

Cassandra gjorde en bevægelse der fik hesten til at dreje

på stedet, så hun sad ansigt til ansigt med Vestrians håndlanger. Hun knugede om revolveren med den ene hånd, tog sig til siden med den anden. Lucas ville spørge om det gjorde ondt, om hun var okay, om hun kunne klare sig på egen hånd. Om der ikke var en anden udvej. Spørge hende hvorfor hun gjorde alt det her, hvorfor fader Prias trone var så vigtig for hende. Spørgsmålene vældede frem og fik ham til at stå stille selv om han burde løbe.

Men han nåede det ikke.

„Lov mig at du overlever,“ sagde Cassandra. „Næste gang vil der være mere tid til ... til alt.“

Så gav hun et ryk i sadlen. Hesten satte i bevægelse og styrede lige mod den skaldede kæmpe mens Cassandra sigtede på ham med revolveren.

Han rørte sig ikke. Blev bare ved med at pege på hende imens hun nærmede sig. Der lød et brag, og hendes våben trak en stribe af røg efter sig. Bæst trådte et par skridt tilbage og tog sig til skulderen. Idet Cassandra passerede, sprang han frem og langede ud efter hendes ben, strejfede den flagrende kjole og rev et langt stykke af. Men hesten var allerede i fuld galop, og hun strøg forbi ham.

Lucas styrtede tilbage til butikslokalet hvor de andre stadig sad gemt. Han sprang ind gennem svingdøren med skulderen først og håbede på at Bæst var for optaget af Cassandra til at huske at hun ikke havde været alene. Han hørte nye skud fra revolveren, denne gang længere væk.

„Hvad fanden foregår der?“ råbte Ron. Han rejste sig og

stormede frem mod Lucas. „Lod du hende bare ride væk? Hun kunne i det mindste have pløkket nogle af ham generalens mænd hvis de fandt os. Nu er vi totalt fucked.“

„Hun forsøger at lokke dem væk,“ sagde Lucas skarpt. „Og bagefter møder hun os ved noget der hedder Ghalspir. Det er tæt på. Kom med.“ Han ventede ikke på flere indvendinger, men løb rundt om stativerne med hestedækkener og gennem døråbningen til et baglokale.

De fandt en udgang der vendte væk fra gaden og ud mod det flade land rundt om Kikkis Stad. Heromme lå husene mere spredt, og lyden af gadekampe var dæmpet. Lucas skærmede for den skarpe sol med hånden. Den flade klippe var en plet i horisonten.

„Der,“ sagde han og pegede. „Hun sagde hun ville hente os derude når hun havde fundet en hestevogn i Akappa.“

„Lucas,“ sagde Rubia. Hans navn lød fremmed når hun sagde det. „Hvorfor tror du at hun gør? Kommer tilbage igen? Hun har sten fra himlen i sin taske. Og Halifos' bog. Og gudernes prøve er om tyve dage i englens hus af guld.“ Hun så medlidende på ham. „Hvad skal hun bruge os til nu?“

Hun kommer tilbage, tænkte Lucas. Men der var ikke nogen grund til at sige ordene højt når han ikke engang vidste om han selv troede på dem.

I stedet vinkede han Theodor, Ron og Rubia med sig, og de begyndte at løbe i retning af Ghalspir i det fjerne.

2

DET GODE LIV

Mehmet vågnede, strakte sig, følte sig øm i alle muskler oven på tenniskampen. Han var stadig i dårlig form, men det var ved at blive bedre.

De havde spillet mod Richter-parret fra toogtredivte sal og tabt knebent. Det havde mest været hans egen skyld. Julia havde kæmpet for sejren som om hendes liv afhang af den, og bagefter, mens de sad ved svømmepølen på bygningens tag med blå drinks i høje glas, havde hendes ansigt glinset af sved. Hun og Mehmet havde udvekslet et blik. Så havde de undskyldt sig over for hr. og fru Richter, taget elevatoren ned uden at sige noget, og kort efter tumlede de ind gennem døren til deres lejlighed i en tæt omfavnelser og begyndte at flå tøjet af hinanden.

Julias trøje lå stadig under tv-skærmen på væggen hvor den var landet. Hun måtte have skiftet tøj og listet sig ud i morges uden at vække ham. Alting var et rod. Lagenerne lå krøllet sammen efter en lang nat, og en af lamperne var væltet ned på gulvet. Der hang brugte håndklæder hen over flere af møblerne og lugtede af klør. Rengøringen ville tage sig af det senere i dag, men der var heldigvis et par velsignede timer til.

Mehmet mærkede en snurren i hovedet efter de fem eller seks drinks i går, og det var svært at tænke sammenhængende. Men han kunne ikke sove mere. I stedet rejste han sig, åbnede terrassedøren og stod der uden en trævl på kroppen og kiggede ud over Storbyen.

Engang i en fjern fortid han næsten ikke kunne huske mere, havde han syntes at Storbyen var hæslig. Men perspektivet var altafgørende. Dengang havde han vistnok boet i gaderne og set det hele nedefra. Bygningerne havde været slanke tænder der groede op af jorden, omringede ham og endte i spidser langt over hans hoved.

Heroppefra var byens landskab et roligt tågehav der fik sin kulør fra neonlysene i de dybe gader, og kun de højeste skyskrabere stak op af havet som toppen af undersøiske klipper. Men det bedste var når natten faldt på og Storbyen blev til en spejling af stjernehimlen med millioner af lys fra lejligheder og svævevogne der funkledede i tågen.

Vægskærmen spillede de første fire toner i Beethovens skæbnesymfoni. Virkeligheden kaldte. Mehmet vendte

tilbage til soveværelset for at lytte til de ventende beske-
der.

Den første var fra en anonymt udseende mand i hvid skjorte. Mehmet havde snakket med ham over nettet før, men han kunne ikke huske sammenhængen. Manden stod foran en grå væg, og hans stemme rungede som om han talte fra en kælder. „Hej igen, Mehmet,“ sagde han. „Jeg ringede til dig for at følge op på vores sidste snak. Jeg har talt med redaktionen, og 24Z vil *meget* gerne have dig på. Alle er helt vilde. Faktisk tror vi at vi kan give dig en times sendetid. Det bliver rigtig godt. Der er *så* meget folk gerne vil vide om dig. Din vej fra nul til succes på så kort tid. Om du føler det har forandret dig som person. Den slags. Ring lige tilbage.“

Den anden besked var fra Julia. Hun sad på det polstrede bagsæde i en vogn, og gennem vinduet bag hende kunne Mehmet se at den befandt sig højt oppe. Hun var i gang med at sætte øreringe i. De havde samme marineblå farve som hendes blazer. Mens hun ordnede sit udseende, så hun sidelæns på ham gennem de sortrandede briller som hun normalt aldrig havde på. „Hey,“ sagde hun. „Jeg var nødt til at smutte tidligt. Det er jo i dag. Jeg ved ikke hvor lang tid det tager, men de siger jeg skal igennem alle mulige prøver og spørgeskemaer ...“

De næste ord forsvandt idet billedet forandrede sig til et virvar af pixelerede former og lyden blev til en knitren. Så var hun tilbage.

„... så ses vi bare i aften engang. Og fejrer det hvis alt går godt. Skal vi forresten ikke tage ud og se på hus engang i næste uge? Hav det godt, ikke? Elsker dig.“

Julia forsvandt, og skærmen slog automatisk over på en nyhedsudsendelse der mindede ham om at finalekampen var i aften. Årets opgør. Duellanternes navne stod med store kulørte bogstaver ud over det hele. *Neone vs. Contra*. Mehmet sørgede for at notere sig tidspunktet for kampen, og så slukkede han.

Samme middag mødtes han med to repræsentanter for Hobart-fonden på en af Storbyens dyreste restauranter. De var begge midaldrende og klædt i hvide skjorter, præcis samme slags som den ham fra 24Z havde haft på under videoopkaldet. De sad om et rundt bord og grinede sig gennem fire retters frokost. Mændene fra fonden gjorde i hvert fald. Mehmet nøjedes med at smile mens han prikkede til hummeren på tallerkenen. De to andre blev ved med at snakke om hvor godt maden smagte, hvor delikat hvidvinssaucen var. Men Mehmet kunne ikke smage andet end en skuffende antydning. Det turde han selvfølgelig ikke sige højt.

„Mehmet, min dreng.“ Midt i frokosten lagde en af de to mænd en hånd på Mehmet's skulder. Opførte sig som om de var gamle venner. „Du har sikkert gættet hvad vi vil fortælle dig. Fonden har sagt ja til at støtte dit projekt. Hundrede procent. Du får alle de penge du har bedt om.“

Mehmet smilede og nikkede, prøvede at se begejstret ud.

Men glæden føltes ikke som en elektrisk energi i maven og ud i fingerspidserne, mere som noget dæmpet og rationelt. En fornemmelse af at han *burde* være glad.

„Jeg håber du er indforstået med at vi skal have formalia i orden før vi kan sige endeligt ja. En masse spørgeskemaer og sådan noget. Det er ikke noget problem, vel? Du har ikke myrdet nogen i din fortid, går jeg ud fra.“

Mehmet lo høfligt. „Nej,“ sagde han. „Ikke så vidt jeg kan huske.“

Han fik øje på noget i sin champagne. Det lignede en klump tør jord. Den flød rundt i overfladen mens boblerne steg op overalt omkring den. Mehmet ville finde en gaffel at fiske den op med, men da han kiggede igen, var klumpen væk.

„Så er det vist på plads. Vi prøver at få dig ind engang i næste uge. Det her bliver et rigtig godt samarbejde. Vi glæder os til at se resultaterne af ... af alt det du arbejder med.“

Da han kom hjem, var det aften. Rengøringen havde været forbi, og lejligheden var ryddet og mørk. Mehmet åbnede terrassedøren på klem, så en smule kold luft slap ind i soveværelset. Så tog han en sodavand fra køleskabet, kastede sig på sengen og vinkede skærmen til live.

Kampen var lige begyndt, men Neone var allerede brudt gennem Contras yderste forsvarsværker. Skærmen myldrede med miniaturesoldater der løb gennem det blålige bakkelandskab for at angribe den midterste ring af kanon-

tårne. De faldt og faldt med spinkle skrig, men der kom flere til, og langsomt blev sprækkerne i murene omkring Contras månebase tydeligere. Publikum elskede det og brølede ophidset. Billedet klippede mellem slagets gang og de to spillere der sad med visirerne for øjnene. Ikke en eneste trækning løb hen over deres ansigter. De var begge forsvundet ind i den digitale verden.

Mehmet havde selv prøvet spillet et par gange, men det var alt for stressende for ham. Han fulgte kampen med et halvt øje mens han tjekkede sin telefon. Hjørnet af skærmen var gået i stykker. Tynde revner forgrenede sig i glassets overflade og satte små splinter i fingeren ved hans berøring. Hvornår var det sket? Han måtte huske at sende telefonen til reparation.

På vægskærmen så det ud som om Neone var sikker på at vinde første runde. Lyden af jubelråb steg en tak hver gang en af Contras mure kollapsede. Men så skiftede billedet til et fjernt hjørne af slagmarken hvor et lille hold af Contras soldater løb af sted i skjul. De havde retning mod hjertet af Neones månebase der lå ubeskyttet hen. Publikums jubel blev til åndeløs mumlen.

En besked fra Julia dukkede op på telefonen. *„Jeg fik det! Total fejring i aften!“*

Han skrev et begejstret svar tilbage, men hans fokus var lige så meget på kampen nu. Publikums loyalitet var vendt ved synet af Contras overraskelsesangreb, og de rejste sig fra sæderne og begyndte at heppe i samlet kor. Soldaterne løb

uantastet ind i midten af Neones månebase og begyndte at ødelægge alle de vigtige krystaller. Tilskuerne gik amok. Deres knyttede hænder slog ud i luften i samme takt som deres brøl der kom ud i to stavelser, to rå lyde.

„CON! TRA!“

„CON! TRA!“

„CON! TRA!“

Lyden mindede ham om noget. Et eller andet. Følelsen af en kildren på indersiden af hans kranie. Et kort øjeblik sortnede det for Mehmetts øjne, og han blinkede et par gange, prøvede at huske noget der ikke ville sætte sig fast. Han tørrede en svedperle af panden.

Til sidst kom han på benene og trak terrassedøren helt op for at få mere frisk luft ind. Julia ville snart komme hjem. Han kunne lige så godt begynde at dække bord. Måske skulle de spise ude på terrassen under åben himmel i aften. Storbyen var allerede begyndt at funkke dernede.

Han var netop blevet færdig med at stille tallerkener og glas frem da han hørte døren. Julia kom ind i stuen med poser i hænderne, og uden et ord satte hun dem på gulvet og løftede armene i triumf. De omfavnede hinanden midt på stuegulvet. „Jeg fik det,“ sagde hun ind i hans øre. „De vil give mig stillingen. Og en fordobling af min løn. Masser af frynsegoder. Jeg starter allerede om to uger. Jeg skal selvfølgelig lige tjekkes efter først, udfylde en masse papirer og sådan noget. Men de siger det bare er en formalitet.

Jobbet er mit.“

Ude på terrassen fordelte de maden Julia havde haft med. De skålede i champagne selv om Mehmet ikke havde den store lyst efter frokosten med dem fra fonden. Julia havde taget et af spørgeskemaerne fra jobsamtalen med. Hun lagde det på bordet og kastede et blik på det mens hun proppede munden fuld af mad. „Wow. Hør lige det de spørger om her. ’Hvornår kom du til byen, og hvad fik dig til at flytte hertil?’ Det er ret personligt, er det ikke?“

Mehmet trak på skuldrene og spiddede en musling med sin gaffel. „Så mærkeligt er det vel heller ikke. De vil bare vide lidt om din fortid før de betaler dig en skyhøj månedsløn.“

„Okay, men så hør det her: ’Skriv det første du tænker på når du hører de følgende ord: Hemmelig.’“

„Øh. Hemmelighed?“ Han tørrede sig om munden med en serviet. „Okay, jeg er ikke særlig god til det her.“

„Skyldig,“ fortsatte Julia.

„Forbryder,“ sagde Mehmet uden at tænke sig om.

„Mission,“ sagde Julia.

„Opgave,“ foreslog Mehmet halvhjertet.

„Rejse.“

„Hjemkomst,“ svarede Mehmet.

„Panteon,“ sagde Julia.

Mehmet så opgivende på hende og slog ud med hænderne. „Ingen anelse.“

„Og så fortsætter listen bare.“ Julia skubbede spørgeske-

maet til side med en hovedrysten og fordybede sig i måltidet.

De småsnakkede om alt og intet. På et tidspunkt fortalte Mehmet hvad de to mænd fra fonden havde sagt under frokosten. Den gode nyhed der ikke havde gjort ham helt så ekstatiske som den burde.

Julia så op fra maden med store øjne. „Mehmet, det ... det er jo fantastisk. Nu behøver du ikke at bekymre dig om hvor pengene til din forskning skal komme fra.“ Hendes ansigt udtrykte præcis hvad han selv følte. Hun smilede som om hun var målløs, men der manglede noget.

„Skulle det her ikke forestille at være virkelig god kvalitet?“ spurgte Mehmet og prikkede til maden. Det var ligesom på restauranten. Intet af det smagte rigtig af noget. Han mærkede på sin pande. Måske var han ved at blive syg.

„Det er da udmærket,“ sagde Julia med munden fuld. „Væn dig hellere til det. Når jeg begynder på mit nye arbejde, bliver vi sikkert nødt til at købe mad udefra hver dag. Jeg kommer til at få *så* travlt ...“

Noget sært, nej, noget *umuligt* faldt ham ind. Han tog sig til hovedet og kunne ikke lade være med at grine.

„Hvad er der?“ spurgte Julia. „Sig det. Come on, Mehmet, hvad er der?“

Han rystede på hovedet ad sig selv og sin egen dumhed. „Okay.“ Han havde svært ved at se hende i øjnene. „Men du må ikke blive sur.“

„Jeg bliver ikke sur.“

„Lov det. Det er virkelig, virkelig pinligt.“

„Sig det *nnnnnn*.“ Hun lænede sig frem mod ham.

„Jeg ...“ Han tav et øjeblik, prøvede at finde ud af hvordan han skulle formulere det. Ordene var svære at sige højt.

„Jeg har glemt hvad det er for et job du var til samtale om.“

Hun så lamslået på ham. Stirrede og stirrede.

Så begyndte noget at brede sig i hendes ansigt. Ikke irritation som han havde frygtet, men et grin. Det var en evighed om at bryde frem, og så spruttede hun af latter og kom til at vælte sit champagneglas. Det faldt på jorden og gik i stykker med en gennemtrængende lyd.

„Hvorfor er det så sjovt?“ spurgte han og lod sig smitte af hendes latter. Deres hænder fandt hinanden hen over bordet og flettede sig sammen mens de grinede, knugede stramt.

„Det er bare ... lige før da du snakkede om fonden, gik det op for mig at ... at jeg har glemt hvad dit forskningsprojekt går ud på. Sorry, Mehmet ... jeg ved godt du har fortalt mig det hundrede gange. Jeg kan bare ikke huske det. Jeg håbede du selv ville nævne det så jeg ikke behøvede spørge.“ Hun brød ud i et nyt latteranfald og tog sig til maven. Mehmet begyndte at grine fordi hun grinede og kunne heller ikke holde op.

„Mit projekt ...“ Han skulle til at forklare hende hvad det gik ud på, alle de tekniske detaljer, men latteren gjorde det svært at holde fast i tankerne. Hvad *var* det egentlig

han forskede i for tiden? Han gispede efter vejret og tørrede sine øjne. „Ved du hvad, jeg fortæller om det senere.“

De holdt langsomt op med at grine begge to, og der gik et øjeblik hvor ingen af dem sagde noget. Julias hånd blev ved at holde hans i et krampagtigt greb så hendes knoer var hvide. Så gav hun pludselig slip og tog sig til håndledet.

„Har du slået dig?“ spurgte Mehmet.

Hun så ned på sin hånd. „Det ... tror jeg ikke. Det er også lige meget. Det vigtigste er at alting endelig går den rigtige vej for os. Er det ikke? Jeg mener ... jeg er ret sikker på vi ikke havde det særlig nemt før i tiden. Da vi boede nede i gaderne.“ Hun slog ud med en hånd mod Storbyens lysende tåge der vistnok rummede en del af deres fortid som ingen af dem helt kunne huske mere.

Hendes blik bad ham om at lade være med at modsige hende, så han holdt mund, også selv om der var noget forkert ved hendes ord. Hun trak ham op at stå.

„Kom med,“ sagde hun og prøvede måske at lyde drilsk, men der var en antydning af noget skingert i hendes stemme. „Jeg har en idé. Vi flytter vores fejring ind i soveværelset.“

Han havde lyst til at snakke mere om det hele. Om at han ikke forstod hvorfor han ikke kunne komme på hvor hun arbejdede til daglig. At det gjorde ham bange at se hende stryge sit ene håndled på den måde hun gjorde nu, som om hun prøvede at lindre en smerte hun selv havde glemt, men hendes krop stadig huskede.

I stedet slog han det hele til side med de tre ord der efterhånden var blevet et mantra i hans liv. En redningskrans.
Det er stress.

Ord han gentog for sig selv næsten dagligt og brugte til at forsikre sig selv om at han ikke var ved at blive skør, at alt ville blive normalt igen snart. Han skulle bare lade være med at sige ja til så meget overarbejde henne på laboratoriet.

Det er bare stress.

I stedet for at spekulere mere over det tog han hendes udstrakte hånd og lod sig føre indenfor.

Om natten drømte han at han vågnede og så noget flakke i det fjerne.

Han befandt sig i et indelukket halvmørke, og lugten af slam var overvældende. Han lå på en madras på gulvet, og Julia lå ved siden af og så helt forkert ud. Hun havde et mønstret uldtæppe slængt over sin halvnøgne krop, og hendes hår så fedtet og filtret ud. De var omringet af lyden af mudrede stemmer, og der kom lys fra et sted i nærheden. Lyset afslørede rustne rør under loftet og stenvægge mærket af silende vand. En rytmisk lyd dunkede i hans ører.

Noget tyssede ved siden af ham. Lugten af tør jord og råddent kød krøb ind i hans næse.

Mehmet drejede hovedet og kunne ikke få øje på noget.

„Det skal du ikke tænke på nu, Mehmet,“ hviskede en stemme til ham. „Sov du bare videre. Du har en stor dag foran dig i morgen.“